

Most viszik, most viszik

K103.90

Vasas Aladárné, Pintér Terézia (1929)

Noszvaj 1995.11.07.

Gyűjtő: Dsupin Pál

Most vi - szik, most vi - szik, I - bor - ká - né lá - nyát,

5 Bí - bor - ba, bár - sony - ba, Gyön - gyös ko - szo - rú - ba,

9 Már mi in - nen el - me - hes - sünk, Töb - bé visz - sza se jö - hes - sünk, Ad - jon Is - ten jó na - pot!

Most viszik, most viszik,
Iborkáné lányát,
Bíborba, bársonyba,
Gyöngyös koszorúba,
Már mi innen elmehessünk,
Többé vissza se jöhessünk,
Adjon Isten jó napot!

- Mit járkál itt, mit keringet az én házam tájéklán?
- Szép Lányát keresem.
- Nincsen nékem szép lányom.
- Ne hazudjon, Pesten láttam piros almát árulni,
Tett is bele, vett is bele,
Azt is tudom, mi a neve,
Kis Juliska gyere vele!

A gyerekek körbe rendeződnek és kezet fognak. Bent az "anya", kint a "kérő". A dallamot közösen éneklik. A kör lépegetve megindul. A "kérő" és az "anya" a kör menetirányával szemben haladnak. Egyik kezük csípőn, a másikkal kaput tartanak, így a játékosok átbújnak az anya és a kérő magasba tartott keze alatt. A dallam végén a magasra tartott kaput hirtelen lecsapják, leengedik. Az "anya" és a "kérő" között lezajlik a „Mit járkál itt...” kezdetű párbeszéd. Erre a megnevezett lány odamegy a kérőhöz, megfogja a kezét, s már ketten kerülnek a kört. Így folytatódik a játék mindaddig, amíg a kör el nem fogy. Újrakezdeklik az anya és a kérő maga helyett választ. (Mátyus Á.)